

Početak

O nama

Kontakt

Izbornik

Aktualno
Najnovije vijesti
Uvodnik
Hrvatska
Unutarnja politika
Gospodarstvo
Bosna i Hercegovina
Vanjska politika
Iseljenišтво
Gledišta
Povijest
Kultura
Znanost
Društvo
Religija
Kolumne
Feljtoni
Intervjui
Izjave tjedna

Nalazite se ovdje: Početak > Hrvatska > Udar masonerije nakan 2335 Zakonika kanonskog prava Rimokatoličke Crkve

Dejan Jović očistio Fakultet političkih znanosti od hrvatskoga nacionalizma
srijeda, 08. listopada 2014. 19:17

Patrijarh Irinej i Ivo Josipović na istom velikosrpsko-četničkom kolosijeku?
srijeda, 08. listopada 2014. 18:23

Zašto sam protiv dr. Josipovića?
utorak, 07. listopada 2014. 17:52

Anketa

Vjerujete li Vesni Pusić da 2007. iz HAC-a nije za izbornu kampanju kapnulo milijun kuna?

- Vjerujem
 Ne vjerujem
 Ne znam

[Glasuj](#)

Vidi detalje

Subota, 11/10/2014 11:50:34

Tko je Online?

Trenutačno aktivnih gostiju: 302 gostiju i nema članova online

pretražite...

Poveznice

Vlada RH
Fond za zaštitu okoliša i energetska učinkovitost
Matica hrvatska
Nacionalna i sveučilišna knjižnica
Hrvatski državni arhiv
Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti
Hrvatski institut za povijest
Društvo hrvatskih književnika
Portal Hrvatskoga kulturnog vijeća
Hrvatski informativni centar
Hrvatski memorijalno dokumentacijski centar
Domovinskog rata
Glas koncila
Slobodna Dalmacija
Novi list online
Hina

Udar masonerije nakan 2335 Zakonika kanonskog prava Rimokatoličke Crkve

Objavljeno petak, 10. listopada 2014. 00:00 | [🖨](#) | [✉](#)

Ratzingerova Deklaracija "kraj detanta" između slugu Božjih i slugu sotoninih

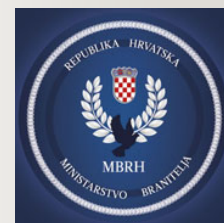
Drugi vatikanski sabor zacrtao si je važan program kršćanske obnove u suvremenom svijetu, što nema ništa zajedničko sa kasnijim zlouporabama počinjenim u ime navodnog „duha Koncila“. Osim što je Crkva htjela prevladati dotadašnji opterećeni obrazac dualističkog sučeljavanja Crkve i svijeta novom otvorenosti svjetovnoj zbilji priznajući autonomiju svjetovnih područja, željela se odlučno suprotstaviti modernizmu koji je razglasio „Božju smrt“, racionalizmu i protestantskoj liberalnoj teologiji koja je imala znatan utjecaj u katoličkom modernističkom pokretu.

Modernisti u Katoličkoj Crkvi, govoreći o Isusu Kristu, ograničavali su se samo na povijesnog Isusa iz Nazareta, koji nema ništa zajedničko s Kristom vjere, kojega uči katolička teologija i kristologija, a ispovijeda Crkva i dogmatske formulacije još od IV. Lateranskog sabora 1215. godine kada je potvrđena doktrina Transupstancijacije (Pretvorbe). Istu dogmu je potvrdio i Tridentski sabor 1545. godine, koji je i definirao drugu dogmu o „đavoljoj sili“ sve od Adamovog grijeha koja je također bila usmjerena protiv krivog naučavanja Martina Luthera. Naime, protestantska teologija ne priznaje Pretvorbu, da je Isus Krist, dušom i božanstvom, nazočan u svakoj euharistijskoj prilici (i u kruhu i u vinu), već Pretvorbu smatraju samo kao spomen na Isusovu smrt i time izražavaju vjeru u njegov skori dolazak.

Dok je većina katoličkih otaca Drugi vatikanski sabor smatrala kao prijelaz Crkve iz posttridentskog razdoblja u suvremeno vrijeme njezina naviještanja i svjedočenja, „Veliko oko“ na čelu s židovskim masonskim ložama B'nai B'rith imalo je sasvim drugi cilj. Katolička Crkva pomoću infiltriranih masonsko - kriptožidovskih urotnika trebala je upasti u lukavo postavljenu stupicu što bi prouzročilo mnoge ustupke po pitanju kršćanskih dogmi, prihvaćanje heretičkih načela protestantskih iluminista i na taj način izgubila bi položaj na kojemu se temelji njezina duhovna moć. Svakako je masonskoj braći najveći kamen spoticanja bio *Codex iuris canonici* (Zakonik kanonskog prava), kan. 2335., pape Benedikta XV. iz 1917. godine u kojem se isključuje katolike pripadnike masonskih loža iz zajednice vjemika, koji ne mogu pristupiti Svetoj pričesti i brani im se crkveni pogreb. U postmodernističkom vremenu poznati su bili pokušaji dijaloga između pripadnika Katoličke crkve i masonskih loža.

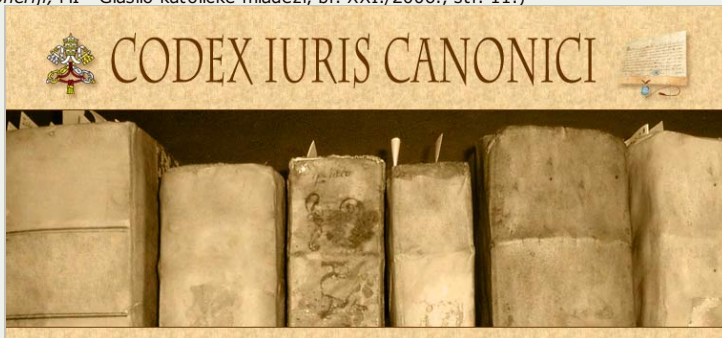
Bečki kardinal Theodor Innitzer i Veliki majstor austrijske *Velike lože* Scheichelbauer sastali su se 1948. godine u Bad Hofgasteinu sa svrhom da se kardinal uvjeri u svjetonazor masona. Četiri godine kasnije Apostolska nuncijatura u Beču poduzima slične korake što se nisu sviđjeli papi Piu XII. koji je smatrao masonstvo kao „zajedničku majku“ racionalizma, laicizma i znanstvenog ateizma. Katolički pravnik Alec Mellor obznanio je 1961. godine knjigu *Nos Freres separez, les francs-macons (Naša rastavljena braća fra-masoni)* što je izazvalo sablazan u Katoličkoj Crkvi. No, i s masonske strane bilo je onih koji su žurili za „pomirenjem“. Visokorangirani francuski mason Selam-Voize napisao je u *Le Mondu*: „Nipošto nismo rastavljena braća, mi pripadamo jednoj drugoj obitelji... Duh masonstva nije duh podložnosti jednoj zastarjeloj hijerarhiji, isto tako ne nadiđenoj ustanovi.“ Uoči samog Koncila, 26. svibnja 1962. godine Veliki Orijent Haitija upućuje koncilskoj Središnjoj pripravnoj komisiji peticiju o izmjeni čl. 2335 *Codex iuris canonici* prema kojoj se katolici masoni neće ekskomunicirati iz Crkve. (Ivan Fuček: *Katolički sud o*

A School with a View

UDRUGA

masoneriji, MI - Glasilo katoličke mladeži, br. XXI./2006., str. 11.)

Dok su masonske lože tijekom trajanja Koncila inzistirale da se ukine „spomi“ kanon 2335, zanimljivo je da je od 1998 odgovora biskupa i redovničkih poglavara koje je zaprimilo Tajništvo Pripravne komisije Drugog vatikanskog sabora samo njih petnaest spomenulo masonstvo, a od njih samo deset je tražilo da se ponovo osudi. Biskup Cuvemavaca iz Meksika, Sergio Mendez Arceo, podrijetlom Židov – Seferad, osvmuo se na problem masonstva i tražio je da o tom problemu Crkva na Koncilu kaže svoju riječ. Međutim, dijalog između ta dva sasvim različita svijeta ostavljen je za vrijeme poslije Koncila.

Tako je Katoličkoj Crkvi poslije Drugog vatikanskog sabora ostala velika neriješena zadaća, riješiti „slučaj s masonstvom“, odnosno odgovoriti na njihov zahtjev da u novom crkvenom zakoniku ne bude odredba o ekskomunikaciji katolika masona, te da se ukine kanon 2335. *Zakonika kanonskog prava (Codicis iuris canonici)* iz 1917. godine. Skandinavski episkopat Katoličke Crkve 1966. godine, ubrzo i Engleski i Velški, ne čekajući nikakvu odluku, pohitali su „putem tolerancije“ i počeli i vjernicima omogućavati pristup u masonske lože. U Austriji su započeli intenzivni razgovori između kardinala Franza Königa, predsjednika Austrijskog episkopata Katoličke Crkve, sa zastupnikom *Velike lože Austrije*, Kurtom Bareschom.

Kardinal Franjo Šeper, prefekt Kongregacije za nauk vjere (Kongregacija za nauk vjere je najstarija, najomiljenija i najvažnija vatikanska kongregacija od devet kongregacija proizašla iz Svete inkvizicije, koja se zalaže za čistoću katoličke vjere, brani Crkvu od hereze i po potrebi kažnjava vjerske prekršitelje), koji je masonstvo smatrao apsolutno suprotnim kršćanskom mentalitetu, zastranjenim u svom relativizmu i pogubnim za kršćanski nauk, uputio je 1968. godine kardinalu Königu službeno pismo gdje traži jasne odgovore o pitanju masonstva. Kardinal König, blagonaklonijeg pogleda na masonstvo od kardinala Šepera, uspio je sastaviti zajedničko povjerenstvo masona i katolika, koje 1970. godine donosi glasovitu zajedničku *Deklaraciju iz Lichtenaua*. *Deklaracija* je bila određena samo za papu Pavla VI. i kardinala Šepera. U tom dokumentu se zahtijevalo da Crkva digne osudu masonstva iz *Codicis iuris canonici*.

Njemački masoni također potiču 1974. godine dijalog s katoličkim biskupima Njemačke. Nakon šest godina rada i prouke odličnih stručnjaka, Njemački episkopat Katoličke Crkve 12. svibnja 1980. godine reagirao je potpuno suprotno od „Königovog društva“, proglašivši „nemogućnost spoja“, odnosno, nije moguće istodobno biti autentičan vjernik Katoličke Crkve i autentičan mason.

Theodor Innitzer

Kardinal Šeper dobio je 1981. godine dostojnog zamjenika na mjestu prefekta Kongregacije za nauk vjere, kardinala Josepha Ratzingera, koji je također podržao odluku Njemačke biskupske konferencije da se u novom zakoniku zadrži izopćenje iz Crkve katolika- masona. Zanimljivo je da je Joseph Ratzinger u svojoj mladosti važio za „naprednog“ teologa koji je kao profesor predavao u Bonnu, Münsteru, Tübingenu i Reegensburgu. Odlučno se zalagao u službi savjetnika kardinala Josepha Fringsa iz Kölna za reforme na Drugom vatikanskom saboru. Uvodni govor koji je napisao kardinalu Fringsu uoči Koncila pobudio je opću pozornost što je prouzročilo da se cijela skupština Koncila morala nanovo pripremiti. Kao mladi teolog Ratzinger je često ukazivao na novo - skolastičku ukočenost Rima, kako će Vatikan „prenategnutim uzdama“ dovesti Crkvu do mrtve točke. Životna dob zasigurno mijenja čovjeka, što je i logičan slijed kod Ratzingera. Iako je Joseph Ratzinger uvijek ostao vjeran sebi gdje je osnovno opredjeljenje njegovog života stalno i nepromjenljivo, javno mišljenje često pogrešno misli kako postoje dva Ratzingera: jedan „napredan“ prije Rima i jedan konzervativan i strog čuvar vjere iz Rima. (Joseph Ratzinger: *So! zemlje*, Vesela izdanja, Zagreb, 2011., str. 71., 73. i 115.)

Konačno je nakon punih dvadeset godina iscrpnih pregovora Crkve s masonstvom, zahtijeva, peticija i zamolbi, papa Ivan Pavao II. potpisao 25. siječnja 1983. godine novi *Codex iuris canonici*. Znakovito je što u njemu nema izričite riječi o masonstvu, već se općom i „bljedom“ formulacijom (kan. 1274.) osuđuje svako društvo koje rovavi protiv Crkve, te tko promiče i vodi takva društva zabranjuju mu se bogoslužja.

Ubrzo nakon publikacije tog Kodeksa stigli su mnogi upiti Kongregaciji za nauk vjere: *Kako to da novi Kodeks izravno ne govori o masonstvu? Znači li to da katolici mogu biti masoni?* Kardinal J. Ratzinger odgovorio je na upit 26. studenog 1983. godine *Deklaracijom o masonskim društvima*, koju je Papa odobrio:

1. Kriterij redakcije Kodeksa htio je općom izjavom obuhvatiti sva društva koja rovare protiv Crkve, a među njima je i masonerija;
2. Stoga na masoneriji ostaje na snazi nepromijenjena negativna izjava Crkve, jer su njena načela i dalje uvijek nespojiva s naukom crkve. Prema tome je zabranjen opis u masoneriju. Kršćani koji pripadaju masoneriji nalaze se u teškom grijehu i ne mogu pristupati Sv. Pričesti. (Ivan Fuček: *Katolički sud o masoneriji*, MI- Glasilo katoličke mladeži, br. XXI./2006., str. 11.)

Baš kada je masonstvo mislilo da je dobilo najvažniju bitku s Crkvom, „Ratzingerova“ *Deklaracija*

je izazvala novo zaprepaštenje u njihovim redovima! Međutim, to je samo za Katoličku Crkvu značilo „kraj detanta“ između slugu Božjih i slugu sotoninih. Dok se od tog vremena masonstvo više ni ne spominje u Katoličkoj crkvi, kao da uopće ne postoji, dotle je ono uprelo dodatne snage u razaranju Crkve. Intenziviralo je svoju strategiju u osvajanju Crkve iznutra. Ne zaboravimo, niti jedan teorijski ili praktički ateizam ni približno ne može naškoditi Crkvi kao što mogu svakojaki „slobodoumni teolozi“ u samoj Crkvi, koji žele njenu evanđeosku poruku rastočiti iznutra. Mnogi vjernici, kojima je poznata masonska urota protiv Crkve od iskona do danas, sa strahom se pitaju, da li se upravo iz tog razloga neki crkveni oci ponašaju kao da masonstva više nema? (Korišteni dijelovi iz knjige: *Tko želi razoriti Crkvu*)

Mladen Lojkić

Samo registrirani korisnici mogu dodavati komentare.

3 Comments

Copyright © Hrvatski Fokus. Sva prava pridržana.
Izrada: **Renato Smokrović**